

*V Libyi jsme zabránili válce, svět byl bezpečnější, hájí se Clintonová. „**Udělalí jsme svět bezpečnějším.**“*

Autor: Mark Hackard

Díky výhodné geografické pozici své země mezi dvěma největšími oceány byli Američané v zásadě ochráněni před následky války, chaosu a hrůz Velké (eurasijské) hry. Od lekce ve Vietnamu se americkému vojenskoprůmyslovému komplexu daří uskutečňovat své expediční války napříč světem se ztrátami na úrovni přijatelné pro americké občany, důsledně manipulované vlasteneckými apely a rozptylované celou uměle vytvořenou realitou zábavy. **Čas od času ale disneyovským oparem pornografie, sportovních přenosů a televizní zábavy probleskne paprsek pravdy o americké úloze ve světě, dokonce i z míst, odkud by to čekal skutečně málokdo. Jedním z těchto vzácných případů je i filmové zpracování bengázké katastrofy z 11. září 2012 režiséra Michaela Baye 13 hodin: Tajní vojáci z Benghází.**

Od Baye, proslulého roubováním komiksových explozí, vyspělých zbraní a obdařených modelek na stříbrné plátno, by asi nikdo nečekal nesmlouvavý odsudek americké zahraniční politiky na Blízkém východě. Jeho směšná série filmů *Transformers* přece byla nesmírně oblíbená u dětí i dospělých, přestože její obsah by se dal popsat jako fantazie průměrného třetáka. Za svou práci na *13 hodinách* si však Bay zaslouží uznání a to nejen za umnou rekapitulaci útoku džihádistů na americká zařízení v Benghází a smrt vyslance Chrise Stevensa.

Na příběhu vyprávěném z pohledu mužů ze soukromé vojenské společnosti („kontraktoři“ z Private Military Company, PMC) placených CIA, kteří toho dne v boji chránili své krajany, Bay velice přesvědčivě ukazuje zdánlivou nesmyslnost americké blízkovýchodní politiky. **Ostrílení veteráni speciálních jednotek se po odchodu do soukromého sektoru ocitají v kypícím kotli revolučního napětí, korupce a podrazů odehrávajících se mezi přestřelkami s teroristy, kteří se zdánlivě zjevili odnikud, aby rozpoutali peklo na zemi. Ve skutečnosti ale brány pekla pootevřeli sami jejich zaměstnavatelé, plánovači, stratégové a lidé v pozadí tajných operací, kteří uvedli do pohybu ono**

velebené Arabské jaro, údajnou sérií revolucí „zdola a z vůle lidu.“

Film postupně přidává na tempu, když skupinky džihádistů bez nějakého hlubšího vysvětlení konají své vražedné dílo a oblehnou americký konzulát a operační základnu CIA. (Nutno dodat, že film nezmiňuje **dodávky zbraní CIA** z jejích skladů v Libyi do rukou syrských rebelů - džihádistů - za asistence tureckých tajných služeb, které pravděpodobně sehrály roli při plánování útoku.) Zkušené kontraktory sice s chladnou precizností mnohé z ozbrojenců pobijí, ale Bay to nevyužívá k oslavě amerického hurá-excepcionalismu (tzv. „americké výjimečnosti,“ pozn. DP) ani dalších nepovedených zahraničních dobrodružství. Ne, tito stateční muži, na které doma čekají rodiny, bojují a umírají v „zemi, o níž nic nevědí, z důvodů, kterým nerozumí.“

Zatímco odrážejí jeden frontální útok za druhým, kontraktory si asi jen stěžij v duchu vybavují celou tu zamotanou historii (sahající až do 70. let) podpory džihádistických hnutí americkými zpravodajci ze strategických důvodů, počínaje Zbigniewem Brzezinskim pečlivě nastraženou pastí na medvěda v Afghánistánu. Pravděpodobně si neuvědomují ani plný rozsah, v jakém Langley a Pentagon opakovaně po dlouhá desetiletí až dodnes využívali a využívají al-Káidu ve střední Asii, na Kavkaze, Balkáně a Blízkém východě při své snaze ovládnout Eurasii a její zdroje. Jen rok po ovládnutí Libye extremistickými islamistickými milicemi, po nezákonném svržení a vraždě Muammara Kaddáfího sponzorovanými nikým jiným než NATO, se Američané ocitli tváří tvář monstrem stvořenému jejich vládci. **Američané, obvykle vystavení propagandistickému štvání do nové války, by měli ve filmu 13 hodin vidět - nejen dobře natočený akční film, ale také k vážnému zamyšlení vyzývající volání proti intervencím.**

Terorismus, konflikty a chaos - takové plody vydalo Arabské jaro. K Bayovým dovedným obrazům z *13 hodin* je však nutno dodat potřebné intelektuální ukotvení. Jeden z leitmotivů filmu - chaos - je konečným výsledkem let plánování a příprav, projektu na „přetvoření“ Blízkého východu v souladu se zájmy západních oligarchických elit. Pravděpodobně nejlepší knihou, jaká byla o této problematice napsána, je *The Fall of the Arab Spring: From Revolution to Destruction* Christophera L. Brennana, podrobná geopolitická analýza i varování pro případné revolucionáře.

Brennan důsledně načrtává širší strategický rámec osvětlující, proč a jak bylo od Maghrebu až po Levantu rozdmýcháno Arabské jaro. **Startovním bodem bylo soukromostátní partnerství amerického ministerstva zahraničí, nadnárodních korporací a nejrůznějších nevládních organizací.** Přes následný přesun k podpoře Muslimského bratrstva, vyzbrojování džihádistických skupin a přímé vojenské zásahy byla naplánována série údajně lidových povstání napříč oblastí, už od prvopočátku s různou mírou mlčenlivého souhlasu místních hráčů jako Turecko, Izrael, Saúdská Arábie a Katar. Egypt přežil jen o vlasek, Libye podlehla. Sýrie bojuje o holé bytí a ve jménu demokracie tam byly zničeny životy milionů lidí. **Liberalismus je dlouhodobě nejoblíbenějším nástrojem mezinárodního finančního kněžstva pro subverzi napříč kulturami, a ať už se spřáhne s neofašismem na Ukrajině nebo džihádismem na Blízkém východě, konečným cílem všech těchto maskovaných pučů je míra moci dosud vyhrazená**

pouze bohům: moc dle chuti znásilňovat a plnit celé národy, případně je vymazat z povrchu zemského. Brennan správně odhaluje a odsuzuje postmoderní imperialismus a jeho hipsterské revoluce coby ničivý podvod:

V arabském světě byly romantické iluze „demokracie“ a „důstojnosti“ – milovaná západní kliše – rozdraceny a jeho velká část se propadla do stádia rozkladu státu i společnosti. Tak znělo sebenaplňující se proroctví „libanonizace,“ které otevřelo v regionu **Pandořiny** skříňky sektářství a balkanizace. Ve významných státech, v nichž se povedlo uskutečnit změnu režimu – například Egypt a Libye – se celý proces ještě urychlil. Po uchopení moci Západem podporovaným Muslimským bratrstvem se v Egyptě zostřilo náboženské napětí mezi kopty a muslimy; Libye se velmi očividně propadla přímo do statusu zhrouteného státu. Jde o bolestné, ale přesto nesmírně poučné lekce pro mladé arabské rádobu-revolucionáře, hlavní činitele přímo „v terénu.“ Reálněpolitický náhled je mnohem užitečnější a praktičtější než důvěřivé přejímání prázdných ideálů nabízených západními mocnostmi jednajícími hlavně z vlastních zájmů. Po porážce vlny z ciziny podporovaných „revolucí,“ které se přehnaly Evropou, německý kancléř Otto von Bismarck – zářný příklad státníka 19. století – poznamenal, že **věk romantického idealismu je u konce; budoucnost už nebudou utvářet romantické ideály ani shromáždění, ale krev a železo.** Je povinností všech potenciálních revolucionářů v arabském světě i jinde učinit podobné závěry. **Sečteno a podtrženo: i represivní, autoritářský či autokratický stát je pořád lepší než stát žádný. V reálném světě nelze uskutečnit politické reformy bez funkčního národního státu.** Touto výchozí podmínkou se musejí řídit všechny následné úvahy.

Bayův snímek i Brennanova důkladná analýza v *Fall of the Arab Spring* přicházejí jako na zavolanou: destabilizace muslimského světa je jen prvním krokem probíhající radikální transformace. Dekadentní Evropa stále **směřuje k cíli**, když obyvatelstvo vykořeněné z Blízkého východu přichází na Starý kontinent, hlavní jeviště duchovní, psychologické a demografické války. **Chaos je naprogramovaný.** Američané nebo Libyjci, Rusové nebo Syřani, Němci nebo Turci: všichni poslouží jako vhodná oběť na oligarchický oltář Mamonu, připravovaný pro zrod Světového státu. Bezpráví lže samo sobě, jak nám řekli už žalmisté, a samozvaní budoucí vládcí světa nemohou ve své ničivé misi pokračovat donekonečna. Víra, suverenita a identita jsou sice v ohrožení, ale stejně jako jednou všechny národy stanou před Posledním soudem, zde na zemi musejí – musíme – vytrvat. Příští klamy nepochybně budou ještě větší a rafinovanější – ať se tedy Arabské jaro stane tvrdou lekcí pro budoucí strasti a zkoušky.

Úvaha Marka Hackarda *Programming Chaos: The Arab Spring* vyšla na stránkách *The Soul of the East* 6. února 2016.